

E C H T E
K U N S T

Osoby: Antonín Miler, velitel tábora
Jaroslav Vosáhlo, bachař
Václav Zoubek, nový velitel tábora
Petr Zvěřina
Jiří Šebesta
Zdeněk Horváth - vězni
Milan Steklý
Bedřich Nováček
Doktor Fischer, doktor
Alexandr Král, bonzák

1. dějství

(Lágrová cimra, která však nese stopy značné uvolněnosti a luxusu. Uprostřed větší stůl s několika židlemi. Na stole různé lahůdky, láhve, sklenice. Na pozici „v čele“ sedí Petr, čte Lidovky a popíjí šampaňské. Má na sobě coververzi lágrového mundúru, doplněnou o sako, kravatu, lakýrky a další doplňky, které vytváří z jeho oděvu slizce elegantní melanz. Běda v prostém mundúru, přes který má zástěru, a se smetákem v ruce zametá. Petr po chvíli odloží noviny a zadívá se na pracujícího Bědu.)

Petr Bědo, pojď sem. No pojď. Kolikrát ti ještě budu povídat, že bílý víno musí být vychlazený přesně, ale přesně na 15 stupňů? Jinak stojí za hovno. Rozumíš?

Běda Když já to nepoznám.

Petr To musíš odhadnout! Copak jsi nikdy nepil bílý víno? Odnes to, prosím tě, nedá se to pít. Přines mi zatím pivo. Ještě počkej. Když smažíš játra, musíš je osolit až nakonec, ne předtím. Jinak ztvrdnou a nedá se to žrát.

Běda Já zapomněl.

Petr No tak to taky odnes. Dej to Vosáhlovi, ať to hodí psům. Nebo ať si to sežere sám, to je mi jedno. *(Běda odchází)* A pak tady koukej zamíst. Je tu bordel jak v tanku.

(vrátí se k novinám, po chvíli se vrátí Běda a začne kropit podlahu)

Petr *(po chvíli)* No prosím. Prezident letí na státní návštěvu Číny. To jsou věci. Najednou je jim Čína dobrá. *(odplivne si)* Poď si sednout. Napij se. *(Běda vrtí hlavou)* Ale nedělej zagorky a napij se.

Běda Tak trošku.

Petr Pořádně. Jseš chlap, ne? Chlap, co nepije pivo, není chlap, to říkal můj táta. *(Běda opatrně pije.)* No vidíš. Už jsem ti říkal, jak jsme byli s Karlíkem na turné v Číně? *(Běda nepřesvědčivě vrtí hlavou.)* Neříkal? No tak to si poslechni. Přiletíme do Pekingu, na to obrovský letiště, všude rudý koberce, mávátka, špalír pionýrek... to ti byla krása. Ministr kultury nás přivítal a posadil nás k sobě do limuzíny. Jedeme Pekingem, všude davy lidí, mávaj a provolávaj nám slávu. To ti má člověk úplně takovej pocit... takovej... no... A přitom tak nějak spontánně. To se pozná. A večer, když to Karlík rozbalil... lidi řvali nadšením. A pak do klubu pro vysoký funkcionáře, chápeš, holek co hrdlo ráčí, šikmovokejch, chlást, žrádlo... jó, to byly časy. Karlík si nechal od jedny Číňanky podvázat pindoura vyvařenejma mořskejma řasama. Že to prej zvyšuje rozkoš. Jó Karlík... co asi dělá. Ten měl štěstí, že se včas zdekoval do Německa. Teď tam musí mít zlatý časy. Němci ho dycky měli nejradši. No tak na co čekáš? Mám žízeň. Dal jsi chladit to víno?

(Běda odejde, Petr sám) Vodešel... a mě tu nechal.

(zpoza scény se ozve zvuk bot a rachot nářadí. hoši se vracejí z práce. vejdou v pořadí Zdeněk, Milan a Jirka, za nimi bachař. Pozdraví, jdou k věšákům a svlékají se.)

Bachař Tak chlapi, žádný vylomeniny a brzo spát, jasný? Zejtra to musíme dodělat. Šebesta, jestli takhle vydržíš makat i dál, možná bys mohl jít dřív domů. Milan dobrý, Zdeňka jsem moc neviděl.

Zdeněk Sem si něco udělal s rukou.

Petr Abyste ty chudáky nestrhal, pane Vosáhlo.

Bachař Ty drž hubu, Zvěřina. *(Petr udělá ironické omluvné gesto)* Neser mě. *(Bachař odchází.)*

Petr *(kouká za ním)* Debil. Tak co, hoši, jak to dneska šlo?

Zdeněk Jo, pohoda. Kde je Běda?

(Petr ukáže bradou)

Zdeněk Skočím si pro pivo.

Petr Ale sedni si. *(Zdeněk si nerad sedne)* Bědo, pivo pro Zdendu! Tak jak, Mílo,?

Milan Jo, přesně jak jsi říkal.

Petr Tak ukaž.

(Milan začne tahat z kapes, nohavic, kapuce, podšívky atd. krabičky cigár, balíčky s léky, flašky, ovoce, čokolády, různé lahůdky a klade to všechno na stůl před Petra. Když končí, přijde Béda s lahváčem.)

Petr Bědo, mrkni se, jestli Milan na něco nezapomněl. *(Béda se tváří, jako že on ne.)* No tak dělej.

(Béda přistoupí k Milanovi a s omluvným výrazem ho šacuje. Milan se tomu trpně podvoluje. Po chvíli)

Béda Nic.

Petr Fajn. *(hodí Milanovi krabičku cigár, ten ji chytí a strčí do kapsy)* Dej mu pivo. *(ukazuje Milanovi, aby si šel sednout)* V noci maj přijet zase, ráno ti řeknu, co a jak.

(Béda dává pivo Zdeňkovi.)

Zdeňk Dík.

Béda Není zač.

Zdeňk Jak bylo?

Béda Dobrý. A vy?

Zdeňk Jo, taky dobrý.

(Petr si Bédu přitáhne a posadí si ho na klín. Béda tím očividně trpí.)

Petr No jo, Běda. To je můj kluk. Vid'ž? Že jsi můj kluk?

Béda Hm.

Petr No vidíš. Tak si pod' sednout.

(Jirka, který celou dobu harašil vzadu a nebylo ho vidět, teď vychází se svou kytarou z fošny, sedá si do kouta a začne si brnkat.)

Petr A hele, Jiříček. Zahraj něco.

Jirka Nemám chuť.

Petr Co mu je?

Milan Nevim.

Zdeňk Takovej je celej den. Vod rána nemluví, jenom stojí ve výkopu a mává krumpáčem.

Petr Ty si snad fakt myslíš, že tě pustěj dřív? Lezeš do prdele Vosáhlovi, co?

Jirka Nech mě bejt. Starej se vo svůj chlast a mě vynech.

Zdeňk Dyť to říkám.

Petr Jak myslíš.

(Chvíle ticha a dusna, Petr jako by čekal, že se Jirka zvedne a půjde se mu omluvit. Ten si jich ale nevšímá a drnká si na kytaru, něco si pozpěvuje, činí si poznámky do notýsku. Zdeňk se rozpačitě uchichtne.)

Petr Netlem se jak blbec.

Zdeněk Promiň.

(po chvíli přichází Miler)

Petr Á, dobrý večer, pane veliteli. Už jsem se divil, co vás zdrželo.

Miler *(dojde ke stolu, k Jirkovi)* Šebesta, aspoň když jsem tady, tak to schovej. Myslím, že jsem dost tolerantní. Když už chceš hrát, tak hraj něco máho. Přišel jsem zkontrolovat účinnost našeho nápravně-výchovného programu.

Petr Bédo. *(Béda odběhne pro pivo)*

Miler Doufám, že tu nepřečováváte nějaké pašované zboží.

Petr Tak dnes v zásadě celý sortiment, nechybí snad nic podstatného.

(Miler se začne přehrabovat v platíčkách a lahvičkách prášků, namíchá si koktejl, spolkně a zapije pivem.)

Miler Ták. A teď budeme čekat. Na rauš.

(vejde Bachař)

Bachař Služba.

Milan Tady.

Bachař Pojď si nafasovat večeri.

Petr Pro mě ne, Mílo. Jsem úplně nacpanej. *(Milan odchází)* Pane dozorce, nedáte si pivko?

Bachař Od tebe? Ani hovno.

Miler Ale no tak, Jaroušku.

Bachař Jestli tě baví, jak se tu roztahuje, tak mě ne.

Miler Ale no jo.

Bachař Tondo, poď radši spát.

Miler Já přijdu za chvíli. *(exit bachař)* Apropo, Zdeňku, než to zapomenu... něco ti přišlo. Asi od rodičů. *(vytáhne z kapsy roztržený balíček a podá ho Zdeňkovi)* No nekoukej tak na mě, musím to přece prohlídnout, jestli to neobsahuje nějaký závadný materiály. Tady nejseš na zájezdu s Pragokonzertem.

Petr *(servilně)* Tam se taky kontrolovala pošta. A jak.

Miler No tak vidíš.

(Zdeněk vytáhne z balíčku dopis a svazek bankovek. Pokud možno by mělo být jasné, že jich je méně, než by mělo. Zdeněk už chce dát peníze do kapsy.)

Petr Zdendo. *(Zdeněk váhá.)* Ale no co, co. *(Petr před něj hází haldu platíček.)* Chceš? Tak si ber. *(Zdeněk rezignovaně odpočítá jeho díl a podá mu ho, pak si nabere spoustu prášků, některé strčí do kapes, hodně do pusy a zapije pivem.)*

Petr Pane veliteli, potřeboval bych si zase po večeri vyřídit jeden hovor. Jestli by vám to nevadilo.

Miler JÓ, kancelář je otevřená.

Petr Děkuju.

(Přichází Milan s tácem s kouřícími miskami a krajíci chleba.)

Zdeněk Co je?

Milan Uho.

Zdeněk A co?

Milan Ujde.

Zdeněk Tak si dám.

(přípravy k jídlu; přichází Doktor s miskou.)

Doktor Četl jsem si zrovna v jedné starší psychologické revuji. *(pauza)* Co dnes máme?

Milan Uho.

Doktor Výborně. Čtyři knedlíčky. *(fixíruje prášky na stole)*

Petr Jen si vemte, pane doktore.

Doktor Ne, to nemohu... nebo snad... *(bere si)* ...špatně spím.

Petr Bědo, skoč panu doktorovi pro pivo.

Doktor *(ošívá se)* To nemusí... no tak snad jedno. Děkuju, Bedřišku.

Petr Posadíte se?

Doktor Ne, děkuji... nezlobte se... musím ještě něco dočíst. *(odchází)*

Petr *(kouká za ním)* No jo, intelektuál.

(Milan dá Bédovi a Zdeňkovi a jde k Jirkovi, který ho ostentativně ignoruje)

Milan Budeš jíst?

Jirka Nemám hlad.

Milan Neblbni. Musíš jíst.

Jirka Nechci.

Milan Je to dobrý. Čuchni.

Jirka *(váhá, pak si vezme)* Tak možná trochu.

Milan No vidíš. Tak dobrou.

Jirka Jo... dík.

Miler Jo, chlapci, dobrou chuť. A já vám k tý večeři trochu zahraju. Aby vám chutnalo. A taky... abysme naplnili tydle... osvětový funkce. Je to z mojí přístí desky.

(každý reaguje po svém - Zdeněk otráveně odloží misku, Jirka se naopak začne ládovat co nejrychleji, Milan soustředěně jí dál. Když začne Miler hrát, všichni to postupně vzdají. Miler chvíli hraje: „Jedna dva tři čtyři pět, Zábřeh je tu hned / Zábřeh pro slušné lidi a ti zlí ať se stydí“, pak se splete, zapomene slova a přestane. Hoši využívají příležitosti, aby spolkli pár soust.)

Miler Ještě to není hotové.

Petr Ne, je to výborné. Už teď je v tom slyšet něco... nějaká taková...
co, chlapi?

(Chlapi nepřesvědčivě zabručí.)

Miler Myslíš?

Petr Rozhodně. Napijete se? *(podává mu vizouru)*

Miler Koneckonců ty tomu tady rozumíš nejlíp. *(pije vydatně, ale ne dostatečně)* Tak vám zahraju ještě jednu. Je to o tom, že v naší společnosti je třeba odstranit staré zlořády.

Zdeněk Kdo je u něj zlořád?

Petr Sedni si.

Zdeněk A tak. To jo. *(z rozpaků si vezme pár dalších prášků)*

(Miler hraje, odehraje sloku: „Svoboda a moudrost je v českých tvářích / svoboda a hodnoty je v lidských tvářích...“, zmate se a marně hledá, jak dál)

Miler Počkej, ty vole... teď bylo s tím úředníkem... jak to...

Petr *(vyvolá potlesk a podává Milerovi flašku)* Bravo! Výborně!

Miler Děkuju. Moc děkuju. Je to už stará písnička... nehrál jsem ji roky.
(mezi větami pije, už už to vypadá, že se složí, ale pak se vzchopí)

Ještě jsem si vzpomněl na jednu. Ta je osvětová. Hrál jsem ji na letišti, když jsem se vrátil z emigrace. Lidi stáli za sklem a zpívali se mnou.

(Zpívá: „Rotterdam, Rotterdam, kde jsou všichni tam / Rotterdam, Rotterdam, všechno je už... tam / letadlo přináší svobodu na Říp / je krásnější než moře / ale co je ještě krásnější než... tohleto...“, praští hlavou o stůl.)

Petr *(ohledá ho)* Tak to bychom měli.

Milan Zaplaťpánbůh. *(dá se zase do jídla)*

Zdeněk Ty vole, zpívá jak... ty vole fakír, ne? *(sám se tomu zasměje)* Nemá to žrát, když to neumí. *(vezme si pár prášků)*

Petr To jsme jednou byli hrát v Kyrgyzstánu. Se Sašou Králem, s tou udavačskou sviní. Ten se mi dostat do ruky... já bych ho... rozumíš, my byli kámoši na krev, jeden bez druhého ani ránu... a pak tohle.

Zdeněk Petře.

Petr Teď si vozí prdel v bavoráku, vedle sebe nějakou hodně mladou kočku... barák u mě v Jevanech... kurvafix, a to mě na tom sere nejvíc.

Zdeněk Petře.

Petr No co je?

(Zdeněk se k němu nakloní a něco mu šeptá. Oba koukají na Bědu. Ten cudně klopí zrak. Zdeněk vytáhne svazeček, odpočítá dvě bankovky a dává je Petrovi. Ten se na něj tázavě podívá a Zdeněk přitlačí ještě

jednu. Pak se zvedne a koukne na Bédu. Béda radostně vyskočí, něco zamrmlá a odběhne se upravit)

Petr (kouká za ním) Čipernej kluk, co?

Zdeněk No.

Béda (vrací se a odcházejí)

Petr Bédo. Kdo bude za tebe uklízet hajzly?

Béda Ale...

(Zdeněk se zatváří a tahá další prachy.)

Petr Nech si to, to mě nezajímá. Mě zajímá, kdo uklidí hajzly.

(Béda jde smutně zpátky.)

Milan Já to udělám.

Béda Jé...

Zdeněk Fakt, tyjo, dík moc. (nabízí mu prášek) Nechceš?

Milan Ne, dík.

Béda Seš hodnej. (odejdou)

Petr Příště se mi nesar do výchovy, Milane. Já vim nejlíp, co je pro kluka dobrý.

Milan Dyť jsou mladý.

Petr No právě. Tak uklid' stůl. Nesnáším bordel na stole.

Milan No jo furt.

Petr Co?

Milan Ale nic. (Sebere misky a odejde. Petr chvíli sedí, kouká, pak si uvědomí, že je tu ještě Jiří. Zamíří k němu.)

Petr Tak Jirko, co se děje? Teď jsme tu sami, tak mi to klidně můžeš říct.

Jirka Dej mi pokoj.

Petr Udělal jsem ti něco?

Jirka Snad ti stačí, že kolem tebe skáče celá cimra, tak mě nech bejt.

Petr To nemůžu, kamaráde. Jednou jsem šéf cimry, tak potřebuju mít jasno. Buď jste všichni se mnou - nebo všichni proti mně. Tak co se děje?

(pauza) Dyť já tě respektuju, kamaráde. Fakt. Nejvíc ze všech. Ty máš v sobě něco... něco navíc...

Jirka Ale vo to nejde.

Petr Tak vo co? (Jirka mlčí) Poď si dát pivo, pokecáme si vo tom. (jde pro pivo)

(Jirka se zvedne a jde pomalu ke stolu. Obhlídne spícího Milera, pak šmejdí kolem stolu a strčí do pusy pár soust něčeho dobrého. Vráti se Petr.)

Petr Ber si, neptej se. Tady máš. Sedni si. Tak povídej.

Jirka Já... jak bych... mě to prostě štve. Sedět tu, nalezvat se pivem a cpát práškama... a zatím mi venku utíká život. Co jsme komu udělali?

Naše muzika se přece všem líbila. A teď tady máme tvrdnout kvůli nějaký samozvaný bandě amatérů... To je nějaká spravedlnost? To je pořád... vaše muzika je závadná, vaše muzika křiví vkus, jánevímco... Dyť se na něj podívej. *(ukáže na Milera)*

Petr A co chceš? Kontrarevoluci?

Jirka Musíme něco udělat! Vzbouřit se! Jednat!

Petr Tak polezeš do prdele Vosáhlovi?

Jirka Chci si získat jeho důvěru - a pak...

Petr A kam bys šel?

Jirka Zburcovat lidi. Říct jim, co se tady děje. Třeba se jim po nás stejská. Třeba by chtěli, abysme se vrátili.

Petr Lidi na nás dávno zapomněli.

Jirka Já tomu nevěřím. Přece nezapomeneš na svý mládí. Na to nejhezčí, co tě v životě potkalo. No neříkej mi, že najednou všichni začali poslouchat ty jejich...

Petr Ty víš hovno, jak to v umění chodí. Lidi ti zbaštěj cokoliv, co jim strčíš dost blízko pod nos. Jenom jim to musíš zabalit, aby to vypadalo voňavý a dobrý.

Jirka Ty ses prostě na všechno vykašlal, odsedíš si svý a tím to pro tebe hasne. Máš co žrát, máš co chlastat a seš spokojenej. Ale já chci žít! Já chci bojovat!

Petr Hele, Jirko. Já ti to řeknu takhle. Jednou jsem tady, tak co se dá dělat. Neni mi tu nejhůř, to přiznávám. Odsedím si svejch patnáct dvacet let - a nechci si to pokazit nějakou blbostí. Jestli se chceš bouřit, tak pro mě za mě. Jestli ti napařej další flastr, je to tvoje věc. Ale mě z toho vynech. Mně se nevede špatně - a nechci, aby se to měnilo.

Jirka A co muzika?

Petr Ta mi může bejt u prdele.

Jirka Ale já chci hrát! Chci zpívat! A ne do zdi. Pro lidi! Pro všechny lidi!

Petr Tak zaspívej mně. *(surově vytrhne spícímu Milerovi kytaru a podává ji Jirkovi)*

Jirka Ty myslíš... to nemůžu. To je vo hubu.

Petr Chtěl ses přece vzbouřit.

Jirka No to jo, ale...

Petr Takhle se moc daleko nedostaneš.

Jirka Tak jednu písničku. Ale jenom jednu. *(váhavě si vezme kytaru)* Tak jakou?

Petr Co Modrou mikinu? Tu jsem měl vždycky nejradši.

Jirka Jo. *(doladí, chvíli si jen tak drnká)* Takováhle kytara...

(Jirka najde akordy a tón a začne zpívat: „Včera večer, když jsem bloumal po pasáži u kina / hnedka do oka mi padla její modrá mikina / rudá záře od čelenky / fialové podkolenky / v ruce žlutý kornout a v něm vanilková zmrzlina.“ Petr se k němu po chvíli přidá. Chvíli si pěkně notují, pak vrazí Bachař.)

Bachař No to snad nemyslíte vážně? Tondo! *(marně se pokouší vzbudit Milera)* Sakra. Co si to dovolujete? Kde si sakra vy dva buzeranti myslíte, že jste? Dej to sem. *(bere od Jirky kytaru a láskyplně ji leští)* Taková drzost. To si vodserete.

Petr To určitě.

Bachař Drž hubu, Zvěřina. Tos mě teda zklamal, Jirko. Už jsem myslel, že konečně někdo z vás dostává rozum. Dyť my to sakra děláme pro vás. Abyste se polepšili. Aby z vás byli pořádný lidi a mohli jste žít v novy společnosti. Zejtra si tě vezmu do parády. Budeš hrát naše starý pecky.

Jirka Ach jo.

Bachař Co jsi říkal? No proto. A teď voba spát. Je dávno po večerce. *(Jirka a Petr odcházejí)* Krysý prominentský. *(jde k Milerovi)* Tak vstávat, Tondo. Jdeme spát. *(Štouchá do něj, fackuje ho, štípe - nic; nakonec rezignuje, naloží si ho i s kytarou na záda a odnese pryč. Jevišťe potemní. Po chvíli přichází Zdeněk s Bédou.)*

Zdeněk Nikdo tu není. To je divný. Hele, tady zbyly dvě piva. *(sednou si)* Stejně se ti divím. Že si to necháš líbit.

Béda A co mám dělat? Je jako muj táta. Vzal mě vod našich, když mi bylo dvanáct.

Zdeněk Já vim. No ale stejně. Zachází s tebou jak s kusem hadru. Někdy bych mu nejradši...

Béda No co?!

Zdeněk Ale nic.

Béda No tak vidíš. *(pauza)* Ty si myslíš, že mě to těší? Dělat mu holku pro všechno, nechat se vod něj vošmatávat, když to na něj přijde, poslouchat ty jeho blbý kecý porád... ale co mám dělat? Bez něj bych byl úplně ztracenej. Dyť bych tam venku nepřežil ani den. Jsem na všechno levej, nic neumim, všechno poseru. Jsem nula. Naprostá nula.

Zdeněk Ale nejsi.

Béda Ale jsem. Byl jsem nula, když mě vzal vod našich, byl jsem nula, když jsem pro něj zpíval, byl jsem nula, když to všecko prasklo a šoupli nás sem a jsem nula i tady. Nic než nula. Nula, nula, nula!

Zdeněk Pojd' sem.

Béda *(schoulí se mu do náruče)* Zdeňku, mně je někdy tak hrozně, že bych snad...

Zdeněk Ale no tak. *(hrábne do kapsy a podá mu hrst prášků)* Tumáš, spolkní to. A pořádně to zapij. *(Béda hltavě pije pivo, pak se schoulí Zdeňkovi do náruče a tiše štká. Zdeněk ho tiše konejší a Béda se po chvíli ztiší.)*

(tma)

2. dějství

(Ráno, tatáž cimra. Všude bordel, prázdný flašky na stole, lahvičky od prášků, zbytky jídla. Přichází Zoubek v černém koženém plášti, obhlíží vše s despektem. Položí na zem a na stůl zavazadla, která má v rukách a pak začne bušit do kolejnice a řvát.)

Zoubek Nástup!!!
(Postupně se trousí vězni, Zoubek si je posměšně prohlíží. Přiběhne i zděšený Bachař.)

Bachař Vašku!

Zoubek Nazdar. Srovnej si mukly do latě, kdo se na to má koukat?

Bachař *(perplex)* Seřadit!

Petr *(pološeptem)* Polib si.

Zoubek Kdo to řek? Co? Pozor na mě.
(Všichni se beze slova seřadí a postaví do pozoru.)

Zoubek No, řekněme. Protentokrát. Ovšem ta vizáž... Kde je velitel tábora Miler?

Bachař Ještě spí.

Zoubek Prosím?

Bachař Spí.

Zoubek No tak ho běž okamžitě vzbudit. Do minuty ať je tady. *(Bachař odejde, Zoubek jde k řadě)* Jméno!

Petr Petr Zvěřina.

Zoubek Člověče, vy se neumíte hlásit? První příjmení, pak jméno. To vás nenaučili?

Petr Zvěřina Petr!

Zoubek A pořádně nahlas!

Petr Zvěřina Petr!

Zoubek Další!

Zdeněk Horváth Zdeněk .

Béda Nováček Bedřich.

Milan Steklý Milan.

Zoubek Kdo chybí?

Milan Jirkovi je blbě.

Zoubek Cože?

Milan Šebesta se necítí dobře.

Zoubek Tak necítí dobře? Tak pro něj skočte, chci ho vidět. Doktor se na něj podívá. Kde vlastně je doktor Fischer?
(doktor, který se dosud skrýval za kulisou, vystoupí)

Doktor Tady jsem.

Zoubek Á, dobrý den, doktore. To už je let, co jsme se neviděli.

Doktor Ano. Už je to dlouho.

Zoubek Zato teď se budeme vídat každý den. *(Milan přivádí zkrouceného Jirku)* Á, tady máme nemocného. Jméno!

Jirka Jiří Šebesta.

Zoubek No. Pak mu to někdo vysvětlíte. Doktore, podívejte se na něj. Nejspíš simuluje.
(Doktor s Milanem usadí Jirku na židli a Doktor ho začne vyšetřovat. Milanovi:) Zařadit!
(stoupne si po esesácku před ně a prohlíží si je; pauza; po chvíli bachař přivádí Milera, který je úplně v prdeli)

Miler Nazdar Vašku. Co tu děláš?

Zoubek No ty vypadáš. *(podává mu lejstro)* Přečti si to.
(Miler do toho chvíli brejlí, Zoubek mu to sebere a podá to bachaři.)

Zoubek Prosím tě, přečti mu to ty.

Bachař Na základě ověřených informací o nedbalém vykonávání svěřeného úřadu a zanedbávání nápravně výchovné funkce zařízení rozhoduje tímto ministr kultury o vašem sesazení. Na vaše místo nastoupí, počínaje dneškem, osvědčený kulturní pracovník Václav Zoubek.

Zoubek Je to jasný? Tak mi odevzdej kytaru. *(Miler mu beze slova odevzdává kytaru, Zoubek zkusmo přejede po strunách)* Samozřejmě... To byla blbost dát takovouhle funkci emigrantovi. Můžeš si jít sbalit věci. Venku na tebe čeká auto. *(Miler se svěřenou hlavou odchází.)* Takže... možná jste si mysleli, že na vás naše vláda zapoměla. Že se vám nevěnuje dostatečná pozornost. Ale není to pravda. Už delší dobu probíhá velmi veřejná diskuse, jak využít vašeho potenciálu. A bylo nalezeno řešení. *(ukáže na stůl; muklové se k němu pomalu stahují)* Vosáhlo, rozdej jim to.

Zoubek Co náš pacient, pane doktore?

Doktor Nejspíš dyzentérie.

Zoubek Je to vážné?

Doktor Zatím nevím.

Zoubek No jo, to se nesmíte přežírat, Šebesta. Jmenujete se Šebesta, žejo? Tak klystýr a dietu, pane doktore. Ale až potom. Chci, aby slyšel, co teď řeknu. Ať to nemusím říkat dvakrát.
(Muklové dostávají od Bachaře nástroje - kytara, mikrofon, klávesy. Vzájemně si je ukazují a sdělují si dojmy. I Jirka na své židli ožije a se zájmem přihlíží. Bachař na to kouká dost udiveně.)
Tohle teď budou vaše základní výrobní prostředky.

Jirka A to na ně budem hrát?

Zoubek Ovšemže. Je to nová kulturní politika.

Jirka Kluci...!

Milan Raz, dva, tři, čtyři.
(Zdeněk, Béda a Milan zpívají: Žádný párek a bramborová kaše, zítra budou zase všechny sály naše. Jirka se přidá: Od Košic do Aše všechny sály naše.)

Zdeněk Kdy bude první koncert?

Zoubek Aha... to si nerozumíme. Totiž... jak víte, usilujeme o vybudování nové společnosti. A ta se samozřejmě neobejde bez kulturních vzorů. Potřebujeme takovou hudbu, která by přitáhla masy. Bohužel se ukázalo, že naše hudba tohle nedokáže. Lidi jsou zvyklí na vás a nic nového nechtějí. Stýská se jim.

Petr Tenkrát nás chtěli lynčovat.

Zdeněk To je fakt. Mě trefil nákej kluk kamenem. Tady do ramene.

Zoubek Přirozeně. Tenkrát toužili po svobodě. Jenže svoboda není snadná. Bolí. Je nejistá. A lidi nechtějí trpět a nechtějí být nejistí.
(mezi mukly vládne opatrné nadšení)

Zdeněk Takže...

Zoubek Takže vy tu hudbu budete jenom... jaksi vyrábět. Interprety dodáme my. Za to vám nabízíme určité procento ze zisků... a především výrazné zlepšení životní úrovně a kvality života zde v táboře.

Bachař Ale... to je přece naprosto v rozporu se smyslem tohoto zařízení.

Zoubek Časy se mění. Je potřeba jít s dobou. Takže - co vy na to?
(vládne stísněné ticho, všichni klopi zraký a nikdo se neodvažuje promluvit)

Petr No... já myslim... tak nák za všechny... že je to celkem... lákavá nabídka. Co?
(ticho)
Bédo.

Béda Já nevim.

Bachař Mně se to moc nezdá.

Zoubek Ty drž hubu, Vosáhlo. Ty tu nejseš od toho, abys myslel. Tak co?

Jirka *(stěží se zvedá ze židle)* To nikdo z nás neudělá! Deset let nám cpete do hlavy, že naše muzika je největší brak, že jsme kolaboranti a zrádci - a najednou máme pro vás skládat? A podporovat vás? A za to mít pár šupů a knedlík navíc? Nikdy! A ještě si nechat vzít tu největší odměnu, kterou muzikant dostane? Lásku lidí, kterým přináší radost a štěstí? Ale to vy neznáte, tomu nemůžete rozumět. Muzika není něco, co se vyrábí na běžícím pásu. Muzika se musí prožít a protrpět. Říká vám to něco?

Zoubek Skončil jste?

Jirka *(v rozpacích)* Ano.

Zoubek Výborně. Vosáhlo, odveď ho na samotku.

Bachař Vašku...

Zoubek Dělej, co ti říkám.

Bachař Tak pojď, Jirko.

Jirka *(upřený pohled na Zoubka, nechává se odvést)* Nikdy!
(doktor se zvedá, že půjde taky)

Zoubek Vy tu zůstaňte, doktore. S vámi chci ještě mluvit. *(volá za bachařem)* Dej mu tam zatím kbelík, kdyby to na něj přišlo. *(pauza, rozhlíží se po věznicích)* Jestli se vám to nelíbí, můžete vyrazit do lesa. Práce je tam dost. *(pauza)*
(Milan jako první odloží nástroj, pak Béda, Zdeněk, nakonec, s největším otálením, i Petr. Nasraný Zoubek jde k nim a strhává jim placky, kravaty a další součásti.)

Jak chcete. Okamžitě sundejte všechno, co nepatří k táborové uniformě. Tak bude to? Dělejte, Zvěřina. Pozor na mě. Já nejsem Miler. Já jsem Zoubek. Já vám udělám lágr jako řemen.

(vrací se Bachař)

Vosáhlo, nech si nastoupit pracovní četu a můžete vyrazit. A dohlídni na dodržení normy.

Bachař Rozkaz. Tak počte, chlapi.
(odejdou)

Zoubek Tak. To bychom měli. Pane doktore, vy přeci patříte k nám. Očekávám vaši spolupráci.

Doktor Pokud se někdo zraní nebo onemocní...

Zoubek Ano, samozřejmě. Hlavně ale musíte podpořit náš projekt.

Doktor Nevím, jak vám mohu být užitečný.

Zoubek To je snad jasné. Je potřeba vyvinout maximální tlak na vězně. Ta nesmyslná vzpoura musí skončit.

Doktor Nesmyslná?

Zoubek Co tím chcete říct?

Doktor Jen se snažím dívat na věc filosoficky.

Zoubek Nevymlouvejte se na filosofii, doktore. Buď jste s námi, nebo proti nám. Jiná cesta pro vás není.

Doktor Být s vámi v této situaci by bylo podle mého názoru nemorální.

Zoubek Vy mi tu chcete vykládat o morálce? Myslíte, že nevíme, proč se tu zašíváte?

Doktor Chtěl jsem se podílet na převýchově vězňů. Pomocť jim, aby se stali čestnými a celistvými lidmi.

Zoubek Zdá se mi, že spíš oni převychovali vás. Kde je váš zápal? Kde je vaše nesmiřitelnost? Nakazil jste se tím jejich kolaborantstvím. Ale k tomu vy jste ostatně nikdy neměl daleko, že?

Doktor *(po chvíli)* Tehdy byla jiná situace. Tlačili na mě... a já neobstál. Už je to dávno.

Zoubek Myslíte, že to venku bude někoho zajímat?

Doktor Venku...

Zoubek Doktore, nekažte si stáří nějakou hloupostí. Nestavte se nám do cesty.

Doktor Vyhrožujete mi?

Zoubek Jen dobře radím. Možná byste udělal nejlíp, kdybyste odsud odešel. Zatím ještě máte určitý kredit. Byla by škoda o něj přijít.

Doktor Už můžu jít?

Zoubek *(jde k němu, dá mu ruku na rameno)* Doktore, my dva se přece nějak domluvíme.

Doktor Sundejte tu ruku, prosím.

Zoubek Jak chcete. Zakazuju vám kontakt s vězni. Ode dneška se zdržujte výhradně v ordinaci. Vosáhlo vám bude nosit jídlo. Případná vyšetření budou probíhat pod dozorem. Pokud se dozvím, že jste porušil moje rozkazy, věřte, že nebudu váhat podniknout patřičné kroky. *(pauza, doktor se zvedá)* A radím vám: začněte uvažovat o emigraci. To je vše. Můžete jít.

(Doktor pomalu a sklíčeně odchází. Zoubek chvíli zamyšleně stojí. Po chvíli,)

Zoubek *(do vysílačky)* Služba! Pošlete mi sem toho nového vězně.

(po chvíli přichází se sklopenou hlavou Saša)

Pozor! Neumíš stát v pozoru? Tak už došlo i na tebe, co? Dřív nebo pozdějc dojde na každého. Jméno!

Saša Král Alexandr.

Zoubek To sis pomoh, co? Nojo, bonzovat se nevyplácí. Ostatní už se na tebe moc těšej. Víš, co dělaj muklové s takovejma, jako seš ty?

Saša Ale... to přece nemůžete dovolit.
Zoubek Můžu, co bych nemoh? Bonzáky jsem vždycky nesnášel. O jednoho víc nebo míň...
Saša A co moje práva?
Zoubek Práva? Tady? Nebud' směšnej.
Saša Musíte mě přece ochránit!
Zoubek To musím. Ale když dojde k nehodě... třeba ve sprše. Nebo v lese. Nebo ve sprše.
Saša Tak co mám dělat? Pane veliteli... *(zlomí se)* Já to přece nedělal pro sebe. Na mně nezáleží. Ale mám ženu. A děti. To jsem je měl nechat bez otce? Myslíte, že se mám nějak dobře? Být pořád pod dozorem, bát se vyjít na ulici, živit se podřadnou hudlařinou. A ty výčitky! Dyť já ty kluky vidím denně před očima. Denně na ně myslím - co dělají, jak se mají, jestli jsou vůbec ještě naživu. Musíte mi pomoci...
Zoubek Mno... něco bych se pro tebe snad dalo udělat. Ale nebude to zadarmo.
Saša Udělám cokoliv.
Zoubek To rád slyším. Tak to seber. A pojď se mnou.

(tma)

III. dějství

1.

(Jirka v cele. Přichází Doktor s talířem, rozhlíží se.)

Doktor Jiří.
Jirka *(všimne si ho až po chvíli)* Co tu děláte?
Doktor Tumáte, jezte. Schoval jsem vám to od včera. Skoro jsem se toho nedotkl.
Jirka Ale... pane doktore... já přece držím protestní hladovku.
Doktor Ale to je nesmysl. Vy musíte jíst, Jiří. Musíte být silný. Musíte vytrvat. Kvůli ostatním. Jste teď pro ně vzor. Nesmíte je zklamat. *(Jirka se dá do jídla - nejprv neochotně, pak stále s větší vervou)*. Nebojte, já vám pomůžu.
Jirka Utéct?
Doktor To ještě přesně nevím. Něco vymyslíme. Přečtete si tohle. *(podá mu brožurku)* Je to příručka pro guerillový boj. Památka z mládí. *(Jirka jí a prohlíží příručku.)*
(vejde bachař se struničem)

Bachař Promiňte. Neruším? Nebojte, já vás neprozradím. Klidně si to dojez. Já... tady, na. *(podává mu strunič, Jirka je na větvi)*

Jirka Děkuju. Moc děkuju. Jak se vede klukům?

Bachař Není to moc dobrý. Není. Ale držíme se! ... teda... drží se.

Doktor Takže vy...

Bachař Pane doktore, já si nevím rady. Vždycky jsem věřil, že děláme dobrou věc, i když to vypadalo všelijak. A teď... teď mám najednou pocit, jako bysme ty špatný byli my.

Doktor Ano, máte pravdu. Je to skutečně velmi zapeklitý morální problém.

Bachař Vidíte?! Představte si, že já, když přišel včera Zoubek, tak jsem z toho měl radost. To je, co?

Doktor Ano. Pojdte, pohovoříme si v mé ordinaci. Sem může někdo přijít.

Bachař *(odcházejí)* Já si říkal, to je přesně ten správnej člověk, co to vezme pevně do ruky.

Jirka Hej! *(ukazuje prázdný talíř)*

Doktor Ach, ovšem. Promiňte, Jiří. *(vezme talíř)* Takže... kde jsme to přestali?

Bachař Drž se, chlape. No, jak říkám, pane doktore, já si prostě myslel, jestli někdo dokáže to poslání naplnit, tak jedině von...

(odejdou, Jirka za nima civí)

2.

(ráno, všichni spí. vchází Zoubek)

Zoubek Nástup, kde si myslíte že jste?
(všichni pomalu, protože unavení, nastoupí)

Zdeněk Dyť je půl hodiny před budíčkem.

Zoubek O tom rozhoduji já. Za půl hodiny nastupujete na práci v lese.
Sašo!

(Vchází Saša Král.)

Saša Ehm... Nazdar kluci.

Zoubek Saša Král, nový šéf vaší cimry.
dusno

Petr Ty svině. *(skočí po něm a začne ho škrtit, Zoubek se na to chvíli dívá)*

Zoubek Zvěřina! Tohle si dovolovat nebudete! *(sejme ho)*

Petr *(ze země)* Má moje hadry!

Zoubek Jediný hadry, který jsou tady vaše, máte právě na sobě, mukle.
Vztyk, zařadit!
(Petr se zařadí, syká.)
Odevzdejte mi veškeré cigarety.

Milan Todle je normální filcunk!

Zoubek Ano, jedná se o rutinní prohlídku. Hoďte sebou! odevzdávají Sašo, překontroluj to.
(Saša provede kontrolu, u Zdenka najde Marbora.)

Zděnek Ty vole, tak sem si nechal poslední Máčka, se neposer.
(Saša neví, jak se má tvářit, není si jist svým postavením v lágru. Zoubek přejde výhrůžně ke Zděnkovi)

Zoubek Tak abychom si rozuměli. Saša je teď váš nadřízený. Jestli si na něj bude někdo dovolovat, bude mít co dělat se mnou. Vy jste teď jen mukli, lesní pracovní síla. Kdežto Saša je umělec. Vytvoříte mu takové podmínky k tvorbě, o jakých se vám za Milera ani nezdálo. Nemám pravdu, Nováček?

Béda Ano.

Zoubek Z případného odpirání vyvodím důsledky. Odchod.

Milan Dyť sme eště nesnídali.

Zoubek Ani nebudete.

Petr Nemůžem jít do lesa hladový, takle v tý zimě leda chcípnem.

Zoubek Kdo má službu? *(hlásí se Béda. Zoubek vytáhne z kapsy kabátu kousek chleba.)* Rozdělte to. Byl jsem se podívat, co jste včera udělali. Nic moc. Pokud nebudete dělat alespoň na sto procent, budete dostávat adekvátní chlebovou normu. Zajímá mě jenom výsledek, ne kdo maká a kdo se fláká. To si vyřídte mezi sebou.
(k Sašovi) Ještě přijdu, probereme vaší práci. Vosáhlo! Odveď si je. *(odejde)*

Bachař Provedu. Tak pojďte, chlapi, vyrazíme.
(šouraj se pro vatáky a otálej s oblékáním, Bachař se naaranžuje u dveří.)

Petr Zděnku, dostal si víc chleba než já.

Zděnek To není pravda.

Petr To je pravda, dej mi ho!

Zděnek Nedám. *(sežere ho)*

Petr Ty..

Milan Nech toho, na, vem si muj.

Petr Ty svině!

Bachař Chlapi! Nechte se. Zoubek povolí, to bude dobrý. Přines sem vám náký ciga a taky hroznovej cukr, je v tom energie.

Petr Dobrý? Jak dobrý? To už nikdy nebude dobrý, všichni tady chcípnem.
(akce z lesa)

(Saša, který pokuřoval u stolu se zvedá a jde k nim.)

Saša Kluci, já sem na vaší straně, ale musíte přestat blbnout a postavit se k tomu čelem. My pro vás chcem to nejlepší!

Bachař Tak chlapi, dem.

(Odchod. Saša si sedne ke stolu a zabere se do práce. Po chvíli přichází Zoubek.)

Zoubek Tak jak to jde?

Saša (neslyší, lekne se ho) Říkal jste něco?

Zoubek Jak to jde?

Saša Jakž takž. Zítra bych mohl mít hotovou písničku.

Zoubek Výborně. Výborně. Jenom ty hlasy. Rozumíš, abychom se dostali do čela hitparád, musíme nabídnout lidem jejich staré, známé hlasy. Ta zatracená vzpoura! Myslel jsem, že jim bude stačit jeden šok, když tě uvidí, ale jsou odhodlanější, než se dalo čekat. Musíme něco vymyslet.

Saša Popravdě řečeno... mně se samotnému taky nepracuje nejlíp. Víte, hudební průmysl není odvětví jako každé jiné. Je to hodně o komunikaci, o vzájemné inspiraci k tvorbě, jsou to složité a propletené vazby. Skladatel, textař... Také zpěvák je hodně důležitý, jo dobré, když si můžete představovat tvář a hlas člověka, který bude vaši píseň interpretovat. Takhle za stolem...

Zoubek Ale vždyť já ti rozumím. Taky jsem se svého času něco naskládal. Ale tenkrát jsem aspoň věděl, pro koho a proti komu to je. To hodně pomáhalo.

Saša Ach ano, to věřím. To muselo být inspirativní.

Zoubek Ale mám pro tebe jedno příjemné překvapení. Přivezou nám sboristky. Do týdne by tu měly být.

Saša Kolik?

Zoubek Tři nebo čtyři.

Saša Čtyři by byly lepší. Hezké?

Zoubek Ty nejkrásnější. Sám jsem je vybíral.

Saša Myslím, že mi práce půjde hned lépe od ruky.

Zoubek A na to se napijem. (nalijou si, přituknou) Tak na tvoje úspěchy.

Saša A na sboristky!

(píjí, ozve se zaklepání)

Zoubek Vstupte!

(vejde zkroušený Petr se sklopenou hlavou)

Zoubek Co chcete, Zvěřina? Nemáte bejt v lese? Chlape, že vy jste utek?
To je dezerce. *(pauza)* Tak o co jde?

Petr Pane veliteli... já to nevydržím. Nejsem na to stavěnej. Jsem slabej člověk, nikdy v životě jsem nepracoval rukama. Tohle mě zabije.

Zoubek To jste si měl ale rozmyslet dřív.

Petr Myslel jsem... třeba bych to mohl ještě napravit. Říkal jste, že je tu možnost...

Zoubek Zvěřina, co se mi to tady snažíte říct? Vyjádřete se jasně.
(Petr mlčí)
Chcete přerušit stávku? Chcete zradit svoje kamarády a přidat se k nám?
(Petr po chvíli přikývne)
No to je výborné. Nevím, jestli na to už není pozdě, Zvěřino. Co si myslíte, člověče? Že za vás všechno vybudujeme a vy si pak přijdete k hotovému? A budete zase velká hvězda? To není tak jednoduché, příteli.

Petr Jsem připraven provést sebekritiku a nýst následky svýho neuváženýho jednání.
(Zoubek se podívá tázavě na Sašu)

Saša Pane veliteli, já myslím, že je zde namíste shovívavost. Petr uznává svou chybu a je ochoten spolupracovat. Vid'?
(Petr přikývne)

Zoubek No je to koneckonců hlavně vaše věc. Vy s ním budete pracovat. Jestli mu důvěřujete...
(Saša přistoupí k Petrovi a podá mu ruku. Petr ji po chvíli váhání a stále se sklopenýma očima stiskne.)

Zoubek *(plácne ho po rameni)* Seber se, člověče. Máš hlad?
(Petr přikývne)
Pro něco ti dojdu. Zatím mu ukaž, na čem tady pracujeme. *(odejde, nastane chvíle trapného ticha a vzájemného ohledávání)*

Saša Tak pojď. Dostal jsem skvělej nápad, ale je potřeba to textově dotáhnout.
(odejde ke stolu, Petr ho po chvíli následuje. Saša mu ukáže noty, Petr si v tom ukazuje, pak si začne broukat.)

Petr Jo, to není špatný.

Saša Sedni si k tomu.
(zaberou se do práce, tma)

(Opět cimra. Večer. Saša sedí za stolem v oblaku kouře a skládá. Přichází Bachař s mukly.)

Saša Nazdar, kluci. Tak jak bylo?

Zoubek *(vejde)* Á, už jste zpátky. Výborně. *(nenuceně, napůl k Sašovi)*
Kde je Petr?

(Vězni se neklidně rozhlížejí.)

Bachař No, on...

Saša *(po chvíli, na půl huby)* Asi šel pro něco k pití.

Zoubek V pořádku.

(mezi vězni zašumí, po chvíli vchází Petr v krásných nových šatech - i když ne tak hezkých, jako jsou ty Sašovy - a se dvěma lahváči a flaškou skotské)

Petr Nemoh jsem najít otvírák. Čau.

(Petr si jde nenuceně sednout k Sašovi a jakoby nic s ním začne šeptem řešit nějaký hudební problém. Mezi vězni sílí tumult.)

Bachař Tak to je teda svinstvo.

Zoubek Drž už konečně hubu, Vosáhlo. Už jednou jsem ti říkal, aby ses mi nesral do vnitrotáborovejch záležitostí. Takže... pokud se někdo chce přidat, má možnost. Jinak spát, ať jste zejtra čerství do lesa.

Saša Kluci, neblázněte. Tohle je přece naše práce. Tohle umíme nejlíp. Tak proč se dřít v lese?

(Petr ostentativně vyndá z kapsy krabičku s léky a dva si dá slastně do pusy. Zdeněk na to kouká jak puk, div nepišťí vzrušením. Pak to nevydrží a jediným skokem se přenese ke stolu a do židle. Petr mu podá krabičku a Zdeněk si ji celou nasype do pusy.)

Petr *(poplácá na židli vedle sebe)* Bédo.

Zdeněk Poď si sednout, Bédo. Neblbni. Nemá to smysl.

(Béda svádí zoufalý vnitřní boj, těká od stolu k Milanovi.)

Milan Běž. Tohle není pro tebe.

(Béda se na něj vděčně podívá a opatrně se přesune ke stolu. Petr ho samozřejmě hned poplácá, nebo tak něco.)

Petr Tak vidíš. Ani to nebolelo.

Zoubek *(k Milanovi)* A vy?

(Milan na něj beze slova kouká.)

Zoubek No jak chcete, Steklý. Chcete si hrát na hrdinu, co? Vosáhlo, vem ho ven, dáme si s pánem pořádnou skautskou rozcvičku.

Bachař Tak pod', Milane.

Zoubek Zatím ho rozběhej, hned přijdu za váma.
(Milan a Bachař odcházejí, všichni je sledují. Béda se zvedne, Petr ho srazí zpátky do židle.)

Petr Sedni.

Zoubek No tak pánové, hlavu vzhůru. Dneškem začíná úplně nová etapa ve vašem táborovém životě.
(Saša s Petrem začnou tleskat, Zdeněk se chabě přidá, Béda sedí jak pecka.)

Saša Oni si to velké štěstí ještě neuvědomují, pane veliteli.

Zoubek To je pochopitelné. Je toho moc najednou. To nic, nechám vás pracovat. Abych nezapomněl, Zdeňku, přišla ti nějaká pošta. Asi od rodičů. *(podává mu roztržený dopis, Zdeněk se na něj s chmurnou jistotou podívá a vytáhne svazeček)*

Petr Zdendo.
(Zdeněk mu rezignovaně odpočítá jeho díl.)

Saša Zdendo.
(Zdeněk dá i jemu a sáhne po práškách.)

Zoubek Tak se mi to líbí. Jako jedna velká rodina. Tak se mi tu hezky sžívejte. Už se těším na hitovky. Kdybyste něco potřebovali, budu u sebe.

Petr To bude myslím v pořádku, pane veliteli. Děkujeme. *(Zoubek odejde)* Bédo! No tak na co čekáš? Skoč přece Zdeňkovi pro pivo.

Zdeněk Ani nemám chuť.

Petr Ale prosimtebe, pivko si přece s náma dáš. Na oslavu. *(Bédovi)* No tak na co čekáš? *(Béda odchází)* A sobě vem taky. Kluka je potřeba držet zkrátka, aby si moc nezvykal.

Saša Jojo, to jo.

(tma)

4.

(Scéna se proměnila - jsme stále v lágrové cimře, ale přibylo zde znaků luxusu a jsou zde hud. nástroje. Zkouší se song. Saša za klávesami, Petr u mixpultu se sluchátky, Zdeněk s Bédou zpívají. Po chvíli to Saša přeruší.)

Saša Stop! Kluci, dobrý, ale chce to víc citu, jo? Tak pojdte znova.
(Zvenku se ozve šramot a vejde Milan s Bachařem. Bachař zůstává u dveří, je marnej. Milan beze slova sundá vaták a doplouží se ke stolu, kde se sveze do židle.)

Petr No vidíš...

Milan Drž hubu, prosimtě. Drž hubu.

Petr Promiň.
(Béda dá Milanovi prášky, šátek a pivo.)

Milan Dík. *(vezme se stolu krabičku s léky, nasype si jich dost do pusy a hltavě zapije)*
(po další chvíli ticha přichází Zoubek s lahvičkama)

Zoubek Á, vida, tak ses taky rozhodl. To ti chválím. *(Milan ho ostentativně ignoruje, pije)* Tak kolegu rovnou zapojíme do procesu, co říkáš, Sašo?

Saša Ovšem. Milane, kluci ti to předvedou, zkus se chytit. Můžem?
(Béda a Zdeněk začnou zpívat, Milan se snaží přizvukovat.)

Saša Ne, ne, ne, stop. Milane, to není pohřeb, to má být veselá písnička.

Milan *(otráveně)* Já tomu vůbec nerozumím.

Petr Čemu na tom nerozumíš? Vnímej text, nech se tím vést. Zdeňku, rozumíš tomu?

Zdeněk Ale jo.

Petr No tak vidíš, Milane. Zdeněk tomu rozumí. Jasný?

Milan Hm.

Saša Tak pojdte ještě jednou.
(Rozjede se muzika, po chvíli vpadne zpěv. Téměř hned to Saša přeruší.)

Milane, co to s tebou sakra je? Vlož do toho srdce.

Milan Jak do toho mám sakra vložit srdce, když tomu vůbec nerozumím?

Petr Jseš snad profesionál, ne? Nemusíš rozumět na sto procent. Interpretuj.

Zoubek Možná si potřebuje ještě trochu zvyknout na nové podmínky.

Saša No nevím. Mně skoro přijde, jako by to vědomě sabotoval.

Petr Milane, no tak. Dyť se přece známe léta. Mně můžeš všecko říct. Co se děje?

Milan Nic se kurva neděje, prostě tomu nerozumím. Vůbec nevím, o čem zpívám, tak jak se do toho mám sakra položit?

Petr Klid, klid.

Saša No mně to přijde jako sabotáž.

Zoubek Ale proč hned tak silná slova. Dejte mu čas.

Saša No tak jo. Tak víš co? Běž zatím překontrolovat aparaturu.

(Milan odejde)

Zoubek To se poddá. Nemá jinou možnost.
Saša Stejně to pak natočíme s těma sboristkama. Jak to s nima vypadá?
Zoubek Měly by tu být každý den.
Zdeněk Hele, Sašo, a já dobrý, jo?
Saša Jo, dobrý. Tak deset minut pauza a pak to sjedem ještě jednou.

IV. dějství

(Jiří, Doktor a Bachař v ordinaci sklání hlavy nad složitým přístrojem. Doktor listuje v příručce, Bachař s pájkou něco letuje, Jirka oplenduje.)

Bachař Tak - hotovo.
Jirka Myslíš, že to bude fungovat?
Bachař To nevím. Naposled jsem stavěl rádio, když mi bylo jedenáct.
Doktor A fungovalo?
Bachař To už si nepamatuju. Brácha mi ho stejně hned sebral.
Doktor Aha.
Jirka Tak to zkusíme?
Bachař No.
Jirka Já se těším jako malej kluk.
Doktor V odboji jsme taky měli rádio. Jednou jsem do něj mluvil.
Bachař Tak... tři - dva - jedna...
(otočí vypínačem - nic se nestane)
Jirka Tak co?
Bachař Já nevim.
Doktor Jak to?
Bachař Nevím, jak se to pozná. Budem to muset risknout.
(ozve se zvláštní zaklepání, všichni strnou; po chvíli)
Bachař *(s ulehčením)* To je datel.
Doktor Zní to jako datel.
Jirka To je Milan. *(jde otevřít; vejde Milan)* Máš?
Milan Jo, tady. *(vytáhne ze záhadří mikrofon)* Musel jsem počkat, až skončej s nahráváním.
Doktor Kolik máme času?
Milan Dneska už nic dělat nebudou. Zdeněk je mimo a Petr se Sašou chlastaj u Zoubka. Funguje vám to?
Jirka To nevíme.

Milan Jak to? Tady ta dioda musí svítit. *(projíždí přístroj, něco si brumlá)* Ty vole, kdo tohle letoval?

Bachař Já. Je to špatně?

Milan Ne, jenom tam máš moc cínu. Puč mi šroubovák. *(zkušeně oškrabuje cín)* Vypadá to v pohodě. Tak co...

Doktor Postupovali jsme přesně podle návodu.

Milan Jasně. Jenže tam nepíšou, že se to má zapojit do zásuvky, co? *(zapojí přístroj do zásuvky a zapne)* Dobrý, funguje to. Tak můžem začít. Jste připravený?

(Doktor a Bachař přikývnou a sednou si, Jirka vytáhne z kapsy papír a začne se rozmlouvat. Milan zapojí mikrofon.) Tak můžem?

Jirka Jo. *(pauza)* Počkej. Co když to nevyjde?

Milan Co jako?

Jirka Co když na nás přijdou? Nebo tomu lidi neuvěřej a vykašlou se na nás?

Milan Hergot, to sis měl rozmyslet dřív.

Doktor Nebojte se, Jiří, my jsme s vámi. Teď už to nesmíte vzdát. Už to není jenom vaše věc.

Jirka Ale... nemoh by... třeba někdo jinej?

Bachař Neblbni. Kdo jinej než ty to může lidem říct tak upřímně? Jestli někomu budou věřit, tak jseš to ty.

Jirka *(odevzdaně dá signál Milanovi)* Tak to spust'.

Milan Až ti ukážu, začni mluvit.

Jirka Dobrý večer, vážení posluchači. Mluví k vám Jiří Šebesta. Možná se na mě ještě pamatujete. Kdysi jsem vám zpíval z rozhlasu i televize, možná jste i chodili na moje koncerty... Určitě jste se divili, kam jsem se po převratu ztratil. Nejen já, také moji kolegové zpěváci. Třeba jste si říkali, že máme strach vystrčit nos. Byla to tak bouřlivá doba... přes noc jsme se z populárních umělců stali opovrhovanou chátrou, zločinci a vězni nového režimu. Občané... v naší zemi se děje obrovské bezpráví. Ti, kteří k vám mluví o svobodě, rovnosti a spravedlnosti, zároveň drží nás, umělce, v nelidských podmínkách. Nesmíme hrát ani zpívat. Přes den pracujeme do úmoru v lese. Dostáváme jen minimální příděl jídla, aby nás udrželi naživu. A teď chystají ještě horší podvod. Chtějí nám ukrást naši hudbu. Sami vás oslovit neumí, tak k tomu chtějí zneužít naši hudbu! *(dojme se)* Promiňte. Ale já vím, že jste na nás nezapomněli. Že se nenecháte obalamutit a poznáte pravou hudbu svého mládí a dětství. Udělám líp, když vám zahraju. Není to žádná ze starých písniček, které dobře znáte. Vznikla před pár dny tady v táboře, když jsem seděl v cele a myslel na vás. Možná je trochu

hrubá a neučesaná. Vznikla v těžkých podmínkách. Ale je upřímná. Jde přímo od srdce - a rovnou k vám. Tak... dost řečí. Tady je moje písnička pro vás.

(začne hrát, ostatní se přidají na nejrůznější podomácké nástroje; pak zpěv:

*Před kulturákem
tenkrát jsme stáli
V rukou jsi svírala můj autogram
Zas jeden koncert
Reflektor pálí
A já už věděl že nechci být sám*

*Už je to dávno
Svět není stejný
Prázdný a pustý je koncertní sál
Mý písně slýchaj
Jen holý stěny
A nemám komu bych autogram dal*

*Já se vrátím
Přijdu k vám domů
Vybledlý plakát ti podpíšu zas
Půjdeme v keckách
Alejí stromů
Nastane pro nás perfektní čas)*

(Zpoza scény se ozve zvuk kytary, která zkopíruje poslední sestup. Jirka se zarazí. Zezadu přichází Zoubek a položí mu ruku na rameno. Vzbouřenci sklesnou, ani se nepokusí o odpor. Jeviště se prudce rozsvítí a do popředí s máváním vybíhají slavnostně vyšňořené hvězdy - Petr, Saša, Zdeněk a Běda. Zaspívají sborově a s mnoha vyzpívávkami poslední sloku Jirkovy písně. Pak - stále do hudby - mluví)

Petr Dobrý večer. Děkujeme, že jste přišli - a podpořili tak náš boj za správnou věc. Svou přítomností dáváte najevo, že slova jako odpuštění a smíření mají ještě v dnešním světě smysl. A nyní - hlavní hvězda večera! Jiří Šebesta!

Jirka To je moje písnička. Oni mi ukradli moji písničku.

Zoubek Ti lidi přišli za tebou. No tak běž.

Jirka Nejssem kurva.

Zoubek Jsi umělec. Oni tě potřebují.

(Jirka se jako v mrákotách zvedne, Doktor, Milan a Bachař se ho marně snaží zadržet. Popojde dopředu, nadechne se, aby něco řekl... a vytryskne z něj tón. Ostatní se přidají a zpívají krásným pětihlasem - opakují několikrát poslední sloku a pak přidají ještě jednu:

*Jsme zase zpátky
A jdeme k vám domů
Zářivým zítřkům vstříc jdeme zas
Půjdeme loukou
Půjdeme strání
Nastane pro nás perfektní čas
Pro nás i pro vás perfektní čas
Pro vás i pro nás perfektní čas...*

tma,

během níž zpěváci zmizí; vzápětí se zase rozsvítí - v nezměněných polohách zde sedí Doktor, Milan a Bachař, za nimi Zoubek.)

Zoubek Tak na co čekáte, mukli? Pohyb, pohyb. Kdo si myslíte, že to tu bude zametat?

(Pomalou odchází, mukli se ani nehnu. Pomalá stmívačka.)

(konec)